

jura Ecclesie, ipsiusque Immunitatem; ergo hoc ipso non possunt Reos ad eam confugentes excludere. Quinimo, si profugus non habeat bona propria, unde sustineatur (nam si hoc adfert, ex ipsius ei alimenta praeferari debent) neque etiam a conlangueis vel alii necessaria vita habere possit; haec per Ecclesiam, utpote cuius tutela, & protectione se committit, eidem velut pauperi praefestari erunt, ne aliquin inedia, & necessariorum inopia urgente, invitus abire, & facultari Potestef lese tradere cogatur. Abbas cit. c. Inter alia. de Immunit. Eccles. Sylvester vers. Immunitas. III. 2. 5. & alii. Qui tamen addunt, debere ejusmodi Reum, si possit, comodum Ecclesie laboreatum, ne immunitas ipsi in occasio ostiandum, ut labore recompenst alimenta sibi praefestari.

47. V. Reus ad Ecclesiam fugiens nequit spoliari rebus, bonisque suis, que secum attulit in eam arg. cap. 27. 9. 4. Intellige de rebus propriis Rei, non autem alienis, sive alteri obligatis, & in quorum detentione item delinqueretur, ut dictum n. 18. Insuper, si Reus arma prohibita fecerit delictum, ea poterunt ipsi etiam intra Ecclesiam auferri: delinquit enim is, qui fert arma legibus prohibita. Covarruvias cit. 20. n. 18. Layman n. 3. & alii.

48. CONCL. II. Per violationem Immunitatis Ecclesiastica, sive violentiam Reorum ex Alys Ecclesiasticis extractionem, commititur gravissimum Sacilegium peccatum. Patet hoc ex Minor. &c. Frater 17. q. 4. ibi: *Qui admittere sacrilegum non dubitaverit, & alibi.* Accedit ratio: quia violenta talis extractio repugnat sanctitati, & reverentia Loci sacris debite. Hinc S. Augustinus. Ser. 5. de Belis. Eccles. ejusmodi extractionem appellat, gravem injuriam Religionis, & Divinitatis officiam.

49. CONCL. III. Prater alias penas in Jure statutis, violator Immunitatis Ecclesiasticae olim excommunicari jubebatur, & sicut antiquitus, 37. 9. 4. cum concordantia; que tamen continebant excommunicationem non late, sed primum ferenda sententia. Verum hodie, sive spectata Bulla Gregoriana, dicta excommunicatione est late sententia propter liquet ex verbis ejusdem Bullae, S. 8. ibi: *quod si quis quacunque dignatur, & autoritate preditus, contra eum nostrae Constitutiones tenorem attenuare presumperet, declaramus, cum isto falso ensuratur, & popas easdem incurere.* Bo-

racina zom. 2. dis. 3. qu. 7. punct. 8. num. 3. & alii.

50. Dicitur notanter, *propter alias penas.* Nam plures penas in iis Sacilegiis Jure statuta sunt. Et quidem de Jure Civili, tales contentur Rei criminis lege Majestatis tex. clav. L. 2. C. 6. bis, qui ad Ecclesiam conficiunt. Imo & ultime supplicio offici jubentur, i. presenti C. ed. quamvis hac poena non videatur amplius esse in usu. Insuper ipsi de Jure Canonico, prater penitentiam publicam ab Episcopo injungendam, incursum pegnum pecuniarium, non gentorum solidorum, e. s. quis consumat. 17. 9. 4. vel certe triginta librarum examinat argenti purissimi. *Quosquis inventus* ed. 27. qu. 4. pro qualitate delicti, & delinquentium conditions, *Judicis arbitrio* variandam, & Ecclesie lese applicandam pro satisfactione.

51. Queres, quid observandum circa extractionem Reorum, privilegio Alys non gaudentium? Resps. De facto quad. hoc est observandum. Constitutio Gregorii XIV. que 6. 3. & 4. exinde tradit formam extrahendi Reos ex Alys Ecclesiasticis ob commissa criminis excepta. Et primo mandat Pontificis omnibus Ecclesie Praeatis, ut eos, qui aliquod ex crimibus ibidem exceptis iudicio suo commissio videbantur, quando a Curia seculari fuerint requisiti, Ministris, & officiis Curia secularis ab aliis irregularitatis nota, aut alienus confite Ecclesiasticis incusus, tradit, & consignari curant. Quibus verbis clare innuitur, de facto nota eius opus pravae cautione, vel iuramento, de imputante vita & membris. Reo criminis excepti prius obtinenda: quidquid omnium fecus fuerit, e. Reum. & c. Id confirmatus. 17. 9. 4.

52. Deinde, ne Curia secularis Ministri abutantur facultate, sive de Jure communis, sive per specialia privilegia olim sibi concessa, per fe. & propriae autoritatem extrahendi ejusmodi Reos; Pontifex dictam facultatem revocat, atque decernit, ut Curia secularis, ejusque Judices & Officiales, ab Ecclesiis, Monasteriis, Loci que sacris praediti, Lacum aliquem, ne prefetur, delinquentem in nulla ex causis supra dictu me expressa licencia Episcopi, vel ejus Officiales, & cum interventione persona Ecclesiastica ad eum authoritatem habent, &c. copere, extrahere, aut incarcerationem non possint.

53. Subdit tamen Pontifex unicam limitationem, ejusque cautelam, dicens: *Nisi*

et causa, quo ipse Episcopus, & diles. Personam Ecclesiastica requisita, illos in delictis superius expressis culpabiles tradere, ant captura & incarceratione intervenire, & absolvere reconveneri; & in quoque reverentia Ecclesiastica, & locis sacris debita memoriae, predictis delinquentes minori, quo id fieri poterit, cum scandalo & tumultu, extrahere curant. Hac Pontifex.

54. Et hanc quidem, videlicet extractionem Rei abique expressa Episcopi licentia per Judices seculares fieri non posse, quantumvis de qualitate criminis excepti certo confiter, post dictam Constitutionem Gregorianam communiter tenuerit (licet Authoritates antecedentes oppositum docuerint) & clare defundit ex allegatis ejus verbis, utpote generaliter & infinite loquenter. Quod si vero super qualitate criminis dubium esserit, ejus cognitione (deducto prius Reo ad carcerae Curie Ecclesiasticae, ibique debite custodito) ad solum Judicem Ecclesiasticum, id est, Episcopum, seu ab eo Deputatum pertinet: tum quia haec res est Ecclesiastica, adeo ut ejus violatorum scilicet in dubio potius Reo favendum est, iuxta Reg. 11. Juris in 6. cum concordan-
tia.

DISTINCTIO III.

De Indulgentiis.

QUESTIO I.

Quid sit Thesaurus Ecclesie?

SUMMARIUM.

1. Indulgentia varia acceptio.
2. Quonodo sumatur in proprio.
3. Thesaurus Ecclesie, datur, & quid sit?
4. Is declaratur ex verbis, Extrav. Unigenitus.
5. Constat ex meritis ac satisfactionibus Christi, & Sanctorum.
6. Solvitur instantia?
7. Ubi is repotus maneat?
8. Thesaurus Ecclesie duplicitur consideratur.
9. Quonodo dispensetur?
10. Prosternit ut includit satisfactiones Sanctorum.

1. Indulgentia nomen, quod a verbo *indulgeo* derivatur, quandoque accipitur pro lenitate, seu condescendencia; ut Cor. 7. Hoc autem dico secundum indulgientiam, non secundum imperium. Alio modo sumitur pro remissione; ut Ihsa cap. 61. Predicare captiuis indulgentiam. Quia verba apud S. Lucam cap. 4. referuntur taliter; Predicare captiuis remissionem: ut proinde Indulgentia quandoque sumatur pro remissione.

2. Hanc utramque significationem Theologoi conjungunt, & Indulgentiam vocant remissionem penitentia temporalis, ex condonatio pecatorum culpis lape remanentis, que sit ex causa iusta & rationabilis, per dispensationem Thesauri Ecclesie. Huius autem nomine aliud non intelligitur, quam Thesaurus spiritualis satisfacionum Christi & Sanctorum, qui applicari possit reis aliquis pena temporalis, Post peccata quoad culpam in Sacramento Poenitentiae

F 4 jam

jam dimissâ non raro restans. Et de hoc loquendo, sc̄.

3. CONCL. I. Datur in Ecclesia ejusmodi Thesaurus spiritualis, ex meritis Christi, & satisfaktionibus Sanctorum constitutus, qui nunquam exhaustus, sed per legitimam Indulgentiarum concessionem dispensari potest. Ita omnes Catholici; & patet tum ex perpetua traditione, ac seniū Ecclesie: tum ex mox alleganda Extravag. Unigenitus, tum ex Concilio Trident. Sess. 25. in Decreto Indulgentiis, cuius verba n. 25. referuntur. Fundatur insuper haec Catholica Veritas in illo Symboli Apostolici Article: *Credo Sanctorum Communione*. Nam Corpus mysticum Ecclesie non solum Christo, tanquam capite confat, sed etiam Sanctis, tanquam nobilissimis membris, iuxta illud Rom. cap. 12. *Mutriūnum Corpus sumus in Christi, singuli autem alter alterius membra*. Atqui in corpore fano caput, & reliqua membra, habent talem communicationem ad invicem, ut quod uni superfluit, alteri communicetur: ergo idem dicendum de Corpore Christi mystico, quod est Ecclesia.

4. Porro pro vera intelligentia hujus Thesauri Ecclesie juvat adducere verba cit. Extravag. Unigenitus. Quae in Jure Canonico habentur inter Extravagantes Communes, tit. de Paenit. & remissione, ubi præmissa prærogativa meritorum, & que satisfaktionum Unigeniti Fili DHL IESU Christi, sic loquuntur Pontificis Clemens IV. *Quantum ergo ostendit, ut nee superflua, nani, nec superflua, tantus effusio misericordia redaretur, thesaurus Militantis Ecclesie acquisivit, volens suis thesaurizari filii plus Pater, ut sic sit infinitus thesaurus hominum, qui apud eum sunt. Dei amicitia participes sunt isti*. Quoq; quidem thesaurum non in fiducia repausit, non in agro absconditum, sed per Beatum Petrum, Cali Clavigerum, spiculam Successores suis in terris Vicarios committit Fidelibus salubriter dispensandum, & propter rationabilissimam causam, nane pro totali, nane pro parciali remissione penitentia temporalis pro peccatis debita tam generaliter, quam specialiter (prout cum Deo expedire cogoverent) vere penitentibus & confessis misericorditer applicandum. Ad eius quidem thesauri camulum, Beata Dei Genitrix, omnium Electorum a primo Iesu usque ad ultimum meritum, administrantes praefates noscuntur: de cuius conformatione seu misericordia non est aliquatenus formidandum, tam

proper infinita Christi (ut predictum est) merita, quam pro eo, quod quanto plures ex eius applicatione trahentes ad justitiam, tanto magis accrescit ipsorum cumulus meritorum. Hactenus Pontifex in cit. Extravagant. Unigenitus.

5. Ex his proinde sequitur, quod Thesaurus Ecclesie conferat imprimis ex meritis & satisfaktionibus Christi, quarum valor cum sit infinitus, Thesaurus hic exhausturi nunquam poterit. Sequitur ultius, quod ex dignatione Divina ad constituentium dictum Thesaurum, ejusque cumulum accedit, atque admiculum prelent merita Beatissime Virginis MARIAE, omniumque Sanctorum. Idque tum propter valorem generalissimum, qui in omni opere bono reperitur, atque universalis Ecclesie obvenit: Tum ex eo, quia plurimi Sancti ultiiora opera bona & satisfaktiones peregerunt plique passi sunt, quam opus fuerit pro remissione penie temporalis corum peccatis debitis, ut patet in D. Virgine MARIA, nullum miracula peccati unquam contaminata, St. Joanne Baptista, jam sanctificata in utero materno: item in SS. Apostolis, atque innumeris SS. Martyribus, Confessoribus, Virginibus, alijisque Sanctis. Unde, ne aliquin ejusmodi merita, sive satisfaktiones Sanctorum, quoad vim satisfaktionis a Deo iremunera remaneant similique, in corpore mystico Ecclesie perfecta servetur Communio Sanctorum, & quod uni ejusdem membro superabundat, alteri communicetur, prout aliquoq; in corpore fano fieri asfolit, congruum fuit, ut ex Divina dignatione, ac non obstante infinitate meritorum Christi, etiam merita, sive satisfaktiones Sanctorum, ad constituentium istum spiritualem Thesaurum Ecclesie assumenterentur.

6. Hinc si obicitur, Satisfaktiones Christi deposita in Thesauro Ecclesie, sunt infinitæ ergo non est opus, ut ad eas accedant satisfaktiones Sanctorum. Relp. distinguendo conquescentes: ergo hoc non est multipliciter, & absolute necessarium, conceditur: neque hoc est congruum, ac Divina Providentia, Justitia, & Misericordia intelliguntur, sic ipse duxit per Indulgentias dispensatur. Ita Suarez par. 3. tom. 4. disp. 51. sc̄. 4. & Maistrus disp. 23. Theol. Moral. num. 9. cum commun. Ratio est: quia Sacraenta, Missæ Sacrificium habent suam dignitatem, atque valorem ex opere operato, duxata ex meritis & passione Christi, qui solus, upote ipsa

Thesum per quam gloriosum existit Christo Domino, a quo omne bonum Sanctorum promanat; ipsique Sanctis, in quibus Christus sicut Caput in iis membris honoratur, per honorificum; magisque per hoc clueliter perfecta unio Sanctorum cum Christo Capite suo.

7. Dices: Si datur talis Thesaurus Ecclesie, constans ex satisfaktionibus Christi & Sanctorum, ubinam locorum est reperiatur? Relp. Hanc esse satis lepidam instantiam: nam cum Thesaurus iste sit mere spiritualis, ac moralis, upote conflatus ex satisfaktionibus Christi & Sanctorum, quæ sunt quid spirituale ac morale, utique is in nullo loco materiale hujus mundi repositus jacet. Ille igitur existit duxata in mente Divina, in quantum ante oculis Dei merita, & satisfaktiones superabundantes Christi & Sanctorum nondum oblivioni sunt tradicti; sed vivunt etiamnam, utique dum aliis indigentibus Ecclesie membris opportune comunicentur, sive quaque ratione idem potest, debitum ipsi premium remissionis penie temporalis reddatur.

8. Queres: quod modis dispensetur Thesaurus Ecclesie? Ubi nonandum, quod Thesaurus Ecclesie posit dupliciter considerari. I. Ut confat ex meritis Christi II. Ut confat ex meritis Christi & Sanctorum simul, juxta proxime dicta. Hoc peccatoate.

9. Relp. I. Considerando Thesaurum Ecclesie, prout confat ex meritis Christi, sic ipse dispensatur, nobisque applicatur variis modis, videlicet per Sacramenta, per Missæ Sacrificium, perque alia pia opera Fidei, ipsalique Indulgencias. Ratio est: quia quoctuncunque aliqua culpa, vel pena nobis remittitur, aut aliquoq; gratia auxiliu praefatur, semper Thesauri meritorum Christi nobis applicatur, & distributur; co quod hujusmodi beneficia nobis non conferantur, nisi intuitu atque virtute meritorum & Passionis Christi.

10. Relp. II. Spectando Thesaurum Ecclesie, prout non solum ex meritis Christi, sed etiam ex satisfaktionibus Sanctorum constare intelliguntur, sic ipse duxata per Indulgentias dispensatur. Ita Suarez par. 3. tom. 4. disp. 51. sc̄. 4. & Maistrus disp. 23. Theol. Moral. num. 9. cum commun. Ratio est: quia Sacraenta, Missæ Sacrificium habent suam dignitatem, atque valorem ex opere operato, duxata ex meritis & passione Christi, qui solus, upote

QUESTIO II.

Quid, & quoniam sit Indulgentia?

SUMMARIUM.

11. *Indulgentia, quid?*
12. *Ha non tollunt culpam; sed parat peccatorum.*
13. *Eram effectus.*
 - (1) *Modo iberius declarando n. 38. 41. & 42.*
 14. *Indulgentiarum divisio. Plenaria, seu totales, quid?*
 15. *Indulgentia plena, plenior, & plenissima, non differt quid semiplenior penæ?*
 16. *Bene eamen quod aliquas facientes.*
 17. *Indulgentia non plenaria, seu parciales, qua?*
 18. *Indulgentia centorum, annorum.*
 19. *Aut diuinum, quomodo intelligenda?*
 20. *Quadragesima, seu Quarina, Septuagesima, & Carena, quid?*
 21. *Ha male negliguntur.*
 22. *Indulgentia personalis.*
 23. *Localis, &*
 24. *Realis, quid?*

11. CONCL. I. *Indulgentia, quantum ad propositum, est Remissio penitentia temporalis peccatis actualibus, quoad culpam jam remissi, coram Deo adhuc debitis, ab habente potestatem facta per applicationem sufficiens & condigna solutionis ex commun. Thesauro Ecclesie.* Hæc definitio in reest communis Theologorum, & patibit ex declaratione ipsius.
12. *Dicitur, remissio penitentia temporalis, Quia Indulgentia non valent ad remissione culpa, neque mortalis, neque venialis; sed solum ad remissionem penitentia temporalis, quæ post culpam jam remissam non raro restat luenda, prout omnes Theologi fatentur.* Accedit ratio: quia peccatum mortale non potest tolli, nisi per infusum gratiae sanctificantis, hac autem

non conferunt per Indulgentias, sed solum per Sacramenta, in re, vel voto rite suscepit. Et quamvis peccata venialia multis remedii expiari possint, ut docet Concilium Tridentinum, c. 5. nihilominus ipsa quoad culpam non dimittuntur per indulgentias: nam haec sufficiunt locum satisfactionis peragende post culpam jam remissam, & consequenter hanc non remittunt, sed virtus boni motus interioris, aut recepti Sacramenti prius jam ablatam supponunt.

13. Unde Indulgentiae valent duxatae ad tollendam, per modum condigne solutionis, poenam peccatis, quoad culpam jam remissis non raro adhuc debitan, seu restantem: ac proinde effectus carum solumento est, tollere poenam peccatis debitam per applicationem sufficientis solutionis ex thelauro Ecclesie: (a) non vero ipsammet culpam peccatorum. Cetera particulae datae definitionis pectent ex dendicis in progressu.

14. CONCL. II. Indulgentiarum varia sunt divisiones. Ita communis, idque patet inductione. Imprimis enim Indulgentia quoad quantitate poenae, quae remittitur, dividuntur in plenarias, & non plenarias. *Indulgentia plenaria*, seu totales sunt, quibus remittitur tota poena temporalis, peccatis quoad culpam jam remissis debita.

15. Ubi scendum, quod aliqui distinguunt inter Indulgentiam plenariam, plenioram, & plenissimam: cuius distinctionis fundamento defunxit ex *Extravag. Antiquorum de Paris.* & remis: ubi Pontifex pro anno Jubilai non solum plenariam, & plenioram similes remittit, sed etiam plenissimam omnium condicti veniam peccatorum. Sed revera quoad effectum remissio poenae temporalis, nullum inter eas appareret discrimen: cum non solum Indulgentiam plenaria, sed etiam plenior, & plena, in rite dispositis confert omnium ventianam peccatorum, sive poenam pro peccatis quoad culpam prius remissis debitarum. Neque per illum loquendi modum Pontifex aliud intendit, quam concedere *Indulgentiam ad plenam prae Clavium portas*: se extendit, sicuti Papam interpretatum fuile in Confessorio, testatur Glossa ibidem vers. *Plenissimam.*

16. Nihilominus quoad specialia privilegia, & annexas facultates, potest cum Marthianio Tom. 3. *Tridentin. trit.* s. 15. 24. 3. Maistro cit. diff. 21. n. 21. & quibusdam aliis, legentes inter dictas Indulgentias notari discrimen: ut *Indulgentia dicatur plenaria*.

seu plenaria, quando tota poena, post culpam adhuc in Foro seu iudicio Dei debita, per applicationem Theofatri Ecclesie remittetur. *Plenior*, quando potestate extraordinaria absolvendi a Casibus referatis superadditur. *Plenissima*, quando ultra haec, etiam dispensationes in Votis, & huiusmodi vinclis conceduntur: prout fieri solet in Jubilao (de quo procedit e. *Extravag. Antiquorum*) ac Indulgentia sua forma jubilai datis.

17. Porro *Indulgentia non plenaria*, seu partiales dicuntur illae, quae solum sunt remissive partis poenae temporalis, peccatis quoad culpam jam remissis debita: ut sunt Indulgentia certorum annorum, aut diuum: item Indulgentia illae, quae dicuntur *Quadragesima*, *Septemv. Carenz*; aut quando remittuntur tercia, vel quarta peccatorum.

18. Quod, si quereras, quid intelligatur per indulgentias milles, vel centum annorum aut diuum, item per *Quadragesimam* &c. Ref. I. Senus huiusmodi Indulgentiarum non est, quod totidem dies, vel anni poenae Purgatorii remittuntur: sicut cum dentur Indulgentiae nonnullae decem milia annorum, nec tamen verisimile sit Purgatorium, quod post diem extremi iudicij mox cessabit, adhuc decem milibus annorum duraturum. Unde

19. Ref. II. Senus illius locutionis, ac huiusmodi Indulgentiarum est, quod per talis Indulgentiae collationem tanta poena quippe remittatur, quanta remitteretur virtute illius poenitentie, que secundum formam juris, & confutitudinem Ecclesie olim statuerat, si ipsa tot diebus, vel annis in hoc mundo pergeretur. Que vero, & quanta ea sit, optime novit, ac determinavit dominus Deus. Ut conformiter dicit,

20. Ref. II. *Quadragesima*, seu *Carenz*, est Indulgentia quadragesima diuum: id est relaxatio tanta poenae, quanta fuisse redempta per poenitentiam quadragesima diuum, olim ab Ecclesia pro certis peccatis statutam. Porro *Sependa*, est Indulgentia septem annorum: seu relaxatio tanta poenae, quanta fuisse remissa ob poenitentiam septem annorum. *Carenz* vero, est Indulgentia utramque predictam complectens: Ita, ut sit remissio tanta poenae, quanta fuisse redempta per poenitentiam quadragesima diuum in pane & aqua peractam: & per aliam penitentiam septem annorum subsequentem. Tasserus tom. 4. disput. 6.

du-

dubit. 8. num. 99. & alii magis communiter.

21. Quia igitur ejusmodi poenitentie, olim ab Apollinis, sacrificio Canonibus sanctis, admodum graves exterruit, per quas proinde multum expiari poterat de poena temporali peccatis debita: hinc merito Gobat, real. 2. *Quinarii* cap. 3. n. 236. observat, eos perfide fibi consulere, qui ad folias Indulgentias plenarias attendunt, negligenter dierum, vel annorum Indulgentias, quas tamen sapienter, five pro se, five etiam pro Defunctis, intra modicum temporis spatiatum lucrari possent.

22. CONCL. III. Ulterius Indulgentia ratione subjecti, cui conceditur, dividitur in personalem, localem, & realem. *Indulgentia personalis* est, qua directe conceduntur alicui personae determinatae, vel toti Religioni, aut Communione: quales plures concessae sunt Religiosis, & variis Confraternitatibus.

23. *Indulgentia localis* est, qua alicui pro loco conceditur ad ejus devotionem augandam, in ordine ad personas in tali loco orantes, aut alia praescripta opera ibidem peragentes: quales sunt illae, quae conceduntur devote visitantibus hanc vel illam Ecclesiam, ibique orantes. Et huiusmodi Indulgentiae dicuntur locales, non quod ipsi loco fecundum se concedantur (sicut enim homo est capax Indulgentiarum, non vero Ecclesia materialis), utpote que est res inanima (et quia Fidelibus in tali loco devote orantibus conceduntur).

24. *Indulgentia realis* est, qua conceduntur rebus mobilibus, utsupra Granis, Numismatis, imaginibus, Rosariis, aut huiusmodi, in ordine ad homines. Et haec Indulgentia pari passu ambulant cum locali, dempto eo, quod localis Indulgentia, loco five devote ipsum visitantibus; realis autem rei mobilis, five eam devote penes se habentibus, atque opera ad Indulgentia confessionem praescripta peragentibus conceduntur.

QUÆSTIO III.

De Potestate concedendi Indulgentias, & Conditionibus ad earam va-
lorem requisitis.

SUMMARIUM.

25. *Datur in Ecclesia potestas concedendi In-
dulgentias.*

26. Idem probatur ex S. Scriptura.

27. *Papa potest Indulgentias conferre omnibus
Christi Fidelibus.*

28. *Episcopi, quas conferre valeant de Iure
communi?*

29. *Quid de aliis Prelatis inferioribus?*

30. *Ad Indulgentias validas 4. conditiones
requiruntur:*

1. *Authoritas legitima concedendi.*

2. *Canis iusta.*

33. *Et qua talis sit?*

33. *III. Status gracie ex parte recipientis.*

34. *IV. Executio operis prescripsi.*

35. *Indulgentia tantum valid, quantum
sonat, &c.*

25. CONCL. I. Datur in Ecclesia Potestas divinitus collata D. Petro, ejusque legitimis Successoribus, concedendi indulgentias, & per eam concessionem difundandi Theofatri Ecclesie. Ita certa omnia Catholicorum, effigie de Fide, & pater tam ex cit. *Extravag. Unigenitus*, tam ex Concilio Trid. Sess. 25, in Decreto de Indulgentiis. Obi sic loquitur: *Cum potestas conferendi Indulgentias a Christo Ecclesia concessa sit acque huiusmodi potestate divinitus fobi tradita, antiquissima etiam temporeibus illa usus fuerit: Sacrae Synodis Indulgentiarum auctoritate Christiano populo maxime salutare & sacramonum Conciliorum auctoritate probatum, in Ecclesia retinendum esse doceatur, & preceptum: acque anabemate dannata qui non inviolis esse afferant, aut ex concedendi in Ecclesia potestem esse negant. Ha-
Etenim Concilium.*

26. Eadem Catholicæ Veritas defumit ex illis verbis Christi Matth. 16. *Tu es Peter & super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam. --- Et tibi dabo claves Regni Ca-
lorum: & quodcumque solvere super terram, erit solutum & in Cœlo. Quia promissi solvens quodcumque, cum sit amplissima & generalis, extenditur ad omnia vincula sol-
venda,*

venda, quæ possunt homines impeditæ a consecutione salutis eternæ: unde cum inter haec vincula etiam communeretur vinculum reatus penitentiarum, retardans hominem ab ingressu Regni Cœlestis, etiam potestatem solvendi hoc vinculum per opportunitam dispensationem Tolerantie Ecclesiæ, seu Indulgentiarum confessionem Christi S. Petro, cuique legitime successoribus impetravit.

27. CONCL. I. Summus Pontifex potestate a Christo accepta, sicut Jure Divino, & primario ac principaliter sibi competente, potest ex rationabili causa Indulgentias, five generales, five particulares, omnibus Christi Fidelibus dispensare. Ita omnes Catholicæ: & defunctorum ex eis. Extrinsecus. Unigenitus, tum ex dictis n. præc. Accedit Ratio: quia potestas dispensandi bona communia primario penes Principem refert: atque Summus Pontifex est Princeps, & caput visibile totius Ecclesiæ: ergo.

28. CONCL. II. Episcopi possunt jure communii concedere Indulgentias unius anni pro die Dedications Ecclesiæ: aut vero pro Anniversariis Dedications eius, & in aliis casibus ob justam causam, duxatax quadriginta diuersarum Indulgentiarum. Ita habetur expressum: *Cum ex eo de Peccatis, & remissione, tract. 4. ult. ed. in 6.* Hinc inferit Laymanus lib. 5. tract. 7. cap. 4. n. 2. quod, si Episcopus ultra limites potestaties sue Indulgentiam concedit, ea omni jure sit irrita quod exceptum. Dicitur, *quoad exceptum*: valet enim nihilominus Indulgentia illa utique ad terminum potestaties Episcopalis: quia *Utile non debet per insule viviari*, iuxta Reg. 37. Juris in 6. ac tenet Glossa V. Non obtrinet, et cap. ult.

29. CONCL. IV. Nullus Prelatus Episcopo inferior, neque Provinciales, aut Generales Ordinum, possunt Jure communii, neque Ordinariis Indulgentias concedere. Ita communis: & habent clare decimum c. *Accidentium de Exceptis Prelatis.* Dictr. *Jure communii & Ordinario;* id est, nisi forsan quicquam eorum speciali concessione, aut commissione per Summum Pontificem facta, quædam Indulgentias (ut quandoque fieri solet) concedere valeat: nam tunc Indulgentia concedendum ex delegatione, seu commissione Summi Pontificis, cuius limites bene erunt observandi.

30. CONCL. V. Ad hoc, ut Indulgentia sint rata, & validæ, requiruntur quatuor conditions: duæ quidem ex parte

concedentis, nimur authoritas legitimæ, & iusta causa concedendi Indulgentias: & duæ ex parte sufficiens videlicet status gratiae, ac executio operis injunctæ. Ita Bellarminus lib. 1. de Indulgentiis c. 11. & communis: Et quidem de auctoritate legitimæ concedendi Indulgentias, per precedentes Conclusiones, & textus juris allegatos patet.

31. Deinde ad valorem Indulgentiarum requireti causam iustam, ita quidem, quod concedens Indulgentiam sine causa iusta non solum peccet, sed etiam indulgentia ipsa sit invalida, conceditur passim ab omnibus. Ratio est: quia Papa non est dominus Theologiæ Ecclesiæ, sed dispensator: iuxta illud 1. Corinth. 4. *Sic nos eximimus homo ut minister Christi,* & dispensatores Mysteriorum Dei. Dispensator autem non potest fine iusta causa, & ad libitum sum, de rebus domini disponere; alias enim potius dispensator bonorum domini sui foret, quam dispensator.

32. Porro causa iusta dispensandi Indulgentias, non est sola utilitas, quam Indulgentiae afferunt per se, sed quibus concurredit: sed præterea requiri alia causa finalis extrinseca, quia Pontificis moveat ad Indulgentiam præuertere dispensandas: quia ipsi præterea est ea, quae redundat in Ecclesiæ utilitatione, bonum communem, ac Dei & Sanctorum gloriam. Atque hoc inter alia defunctorum ex praxi: quia Fontifices non solent facile concedere Indulgentias, nisi in felicitatibus Dei & Sanctorum, ut fit. Rite magis ad corum honorem prosequendum existentur. Item publicis Ecclesiæ, vel cuiusdam Provinciæ Catholicæ necessitatibus, ad quas sublevandas concedendum vel Jubilæa per totum Mundum, vel Indulgentiae personales pugnandibus contra Turcas. Imo ordinarie conceduntur Indulgentias, sub onere orandi pro exaltatione Sancte Matris Ecclesiæ, Fidei Catholice propagatione, læserum atque schismatum extirpatione, Principum Christianorum concordia, & hujusmodi.

33. Tertio, ex parte recipiens Indulgentiam, certum est, quod requiratur status gratiae: quia homo existens in peccato mortali, non est capax Indulgentiarum, utpote cum per hanc fola pena temporalis peccato quo ad culpam jam remissi debet remittatur. Quamvis autem nonnulli velint, requiri statum gratiae etiam tunc, quando opera pro lucrandis Indulgentiis prædicta perficiuntur, atque hoc ipsum in præmerito sit observandum, præmitendo vel Confessionem, vel

vel falso perfectam Contritionem: nihilominus communior, & probabilior est Doctorum sententia, sufficiens ad lucrandam Indulgentiam, quod homo sit in statu gratiae pro eo intanti, quo ultimum opus prescriptum perficitur, atque Indulgentia consumatur, & ejus effectus est percipendus. *Lugo diff. 27. de Pecc. n. 3.* Mafrius n. 61. Herinex diff. 4. de Satisfactione, q. 11. n. 77. & alii.

34. Quarto tandem ad consequendum fructum Indulgentiarum, requiritur ex parte lucrantis executio operis prescripti. Ratio est: quia Papa concedit Indulgentiam sub conditione hujus, vel illius operis exequendi: ergo, si opus non perficitur, neque Indulgentia obtinetur.

35. Omnes haec quatuor conditions apte continentur in illo vulgo Theologorum dicto: *Indulgentia tantum vales, quantum sanas, Clave non errante, & Christo non reprobaris.* Id est: *Clave non errante, ob defectum legitimæ potestatis, aut iusta causa confundi: sed præterea requiri alia causa finalis extrinseca, quia Pontificis moveat ad Indulgentiam præuertere dispensandas: quia ipsi præterea est ea, quae redundat in Ecclesiæ utilitatione, bonum communem, ac Dei & Sanctorum gloriam.* Atque hoc inter alia defunctorum ex praxi: quia Fontifices non solent facile concedere Indulgentias, nisi in felicitatibus Dei & Sanctorum, ut fit. Rite magis ad corum honorem prosequendum existentur. Item publicis Ecclesiæ, vel cuiusdam Provinciæ Catholicæ necessitatibus, ad quas sublevandas concedendum vel Jubilæa per totum Mundum, vel Indulgentiae personales pugnandibus contra Turcas. Imo ordinarie conceduntur Indulgentias, sub onere orandi pro exaltatione Sancte Matris Ecclesiæ, Fidei Catholice propagatione, læserum atque schismatum extirpatione, Principum Christianorum concordia, & hujusmodi.

QUÆSTIO IV.

De Subjecto Indulgentiarum capaci, & quomodo proficit Defunctis?

SUMMARIUM.

36. Beati in celis, damnati, & infantes, non sunt capaces Indulgentiarum.

37. Bene tamen Baptizati viventes adulci.

38. Haec ipsi applicantur per modum absolutionis, habentes annexam solutionem ex communione Thesauri Ecclesiæ. Ita Herinex loc. c. qu. 6. nn. 55. Mafrius diff. 23. *Theol. Moral.* nn. 10. Bellarminus lib. 1. de Indulgentiis, cap. 5. Suarez, & alii. Prior pars patet ex dictis num. 33. & seqq.

39. Altera pars probatur ex eo: quia per Indulgentias hinc dispensatur spiritualis Thesaurus Ecclesiæ, sicutque interveniat solutio: & illinc vero in dispensante requiri iurisdictio, qua possit alterum solvere, & consequenter nullum interveneri absolutione. Unde Pontifex c. *Quod autem de Peccatis. & remissione, loquens de Indulgentiis, sicut est:* *Cum a non suo Iudeo ligari nullus vales, vel absolvit: remissione prædictas prædictæ illis tantummodo arbitramur, quibus ut profici, proprii judices specialiter indulgentem. Nota ly vel absolvit: & ly proprii Iudicet.*

39. CONCL. III. Adulti needum baptizati, proprie tamen acta contritionis, five Baptismo faminis justificati, v. g. Cathecumeni etiam viatores, non videntur esse capaces Indulgentiarum. Ita Mafrius loc. c. nn. 55. cum communis & probabiliori Theologorum. Ratio est: quia tales per januam baptismi, acta recepti, nondum sunt ingressi Ecclesiam, neque adhuc eus juridici.

45. *Fundamenta ejus.*

46. *Saluatoris rationes in oppositum.*

47. *Cur diversa Indulgentia pro eadem Anno applicetur?*

36. CONCL. I. Neque Beati in Cœlis, neque damnati in inferno, neque infantes, aut perpetuo amentes, sunt capaces Indulgentiarum. Ita omnes Doctores. Ratio clara est: quia Indulgentia est remissio peccatorum ex peccatis actualibus quod ad culpam jam remissam coram Deo adiuvare debita. Atque Sancti in celis non habent talis poenam etiamnon relinent (quia illuc non intrabunt aliquad conguinatum, *Apoc. 21.*) Damnati vero sunt in statu diligatur, atque ultimo termino damnationis æternæ: infantes autem, & perpetuo amentes nullum commiserunt peccatum actualiæ.

37. CONCL. II. Loquendo de adultis etiamna viventibus, omnes baptizati, atque in statu gratiae confitunt, & opera iuncta peragentes sunt capaces Indulgentiarum, per quas ipsi poena temporalis, peccatis coram quodam culpam jam dimisitis adhuc debita, remittuntur non per modum simplicis solutionis, neque per modum mere abolitionis, sed per modum abolitionis secum habentis annexam solutionem ex communione Thesauri Ecclesiæ. Ita Herinex loc. c. qu. 6. nn. 55. Mafrius diff. 23. *Theol. Moral.* nn. 10. Bellarminus lib. 1. de Indulgentiis, cap. 5. Suarez, & alii. Prior pars patet ex dictis num. 33. & seqq.

38. Altera pars probatur ex eo: quia per Indulgentias hinc dispensatur spiritualis Thesaurus Ecclesiæ, sicutque interveniat solutio: & illinc vero in dispensante requiri iurisdictio, qua possit alterum solvere, & consequenter nullum interveneri absolutione. Unde Pontifex c. *Quod autem de Peccatis. & remissione, loquens de Indulgentiis, sicut est:* *Cum a non suo Iudeo ligari nullus vales, vel absolvit: remissione prædictas prædictæ illis tantummodo arbitramur, quibus ut profici, proprii judices specialiter indulgentem. Nota ly vel absolvit: & ly proprii Iudicet.*

39. CONCL. III. Adulti needum baptizati, proprie tamen acta contritionis, five Baptismo faminis justificati, v. g. Cathecumeni etiam viatores, non videntur esse capaces Indulgentiarum. Ita Mafrius loc. c. nn. 55. cum communis & probabiliori Theologorum. Ratio est: quia tales per januam baptismi, acta recepti, nondum sunt ingressi Ecclesiam, neque adhuc eus juridici.

Ei enī subiecti : atque Indulgentiae viventibus non profunt, nisi subditis, arg. cit. cap. Quid autem de Poenit. & remiss. Idipsum probat praxis, & confundere Ecclesie, que hactenus non nisi Fidelibus, hoc est, sicut Baptismi Charactere infusatis, confuerit Indulgentias concedere.

40. Additur notanter, Cathecumeni etiam viventiores. Nam loquendo de ipsius statuta gratia jam defunctis, fatis probabile est prodebet eis Indulgentias per modum Suffragii, quia Defuncti concedunt Indulgentiae non per modum abolitionis iudicariæ, sicuti vivi; sed per modum Suffragii, pro illico amplius declarabatur: hic sit.

41. CONCL. IV. Animæ Fidem in gratia defunctorum, & cib relantem peccatum temporale suum peccatis debitum in Purgatorio existentum, sunt capaces Indulgentiarum; quamvis haec eidem non applicentur per modum abolitionis, sicuti fit respectu viventium) sed per modum suffragii; habentis simul annexam solutionem ex communi Thesauri Ecclesie. Prima pars certe, & pater receptio præceptio præi Ecclesiæ, aquo communè sensu Fidem, ac defunditur ex illo Articulo Symboli Apostolicæ: Credo Sanctorum communionem. Ratio posterioris partis est: quia summus Pontifex, Christi in terris Vicarius, non habet iuridiciationem in Defunctos, sicut in Fideles viventes; non enim Christus, Mart. 16. promulgavit D. Petro, eisque legitimis Successoribus, potestatem abfidae solvendi quocunque, sed cum limitatione: Quodcumque solvere super terram, erit solutum & in celis.

42. Ethinc sit, quoniam Romanus Pontifex, five per se, five per alios, quibus id committit, Fidelibus etiamnum viventibus conferat Indulgentias vi Clavium, ac per modum abolitionis, simul tamen habentis annexam solutionem ex Thesauri Ecclesiæ, ut iam dictum. Verum defunctis non sic conferat Indulgentias per modum abolitionis iudicariæ, sed duxat per modum Suffragii, habentis tamen annexam solutionem ex communi Thesauri Ecclesiæ; quatenus offeruntur Deo Patri infinita Christi merita, & satisfactiones Sanctorum, per modum condigati preti pro liberatione Fidelium Animarum et Ponis Purgatorii, additis precibus, ut eadem pro harum liberatione misericordissime accepte velit. Et hoc denotat clausula illa communiter infra Brevibus Apostolicis, concedentibus Indulgentias pro Defunctis per modum Suffragii, pro-

ut communior Doctorum explicat; quamvis nonnulli aliam eius explicationem affectant, ut videtur est apud Filicium tam. tract. 8. cap. 8. n. 204. & seqq. Verum occasione predicatorum.

43. Quæres: an Indulgentia pro Defunctis, certo & infallibiliter illis proficit, quibus applicantur? Non defun., qui hoc negant. Siquidem effectus Indulgentiarum pro Defunctis dependet ex liberali acceptatione Dei: atque credibile est, quod Deus factius acceptet Indulgentias applicatas pro Defunctis, quæ ex hac vita deciderunt magis digni tali gratiæ, utrumque quia in vivis fuerunt magis solliciti in acquisitione Indulgentiarum, & oratione pro Defunctis. Nam, ut in filiis de Missæ Sacrificio, orationibus, atque elemosiniis, inquit D. Augustinus id, de cura pro mortuis cap. alt. & refertur. Non affirmamus 13. q. 2. Non pro quibus sunt, omnibus proficiunt sed his ranciori, quibus, dum vivunt, comparatur, ne proficit. Ethis similiter habet idem S. Augustinus, relatus e. Tempus 13. q. 2. Idipsum videtur stadera praxis Ecclesiæ, ac sensus plorum Fidem, sive applicantur Indulgentias pro una eademque anima Purgatoriæ. Et pro hac sententia citantur Durandus, Cajetanus, Canus, Corduba, & quidam alii. Verum his non obstantibus.

44. Ref. Indulgentia rite acquisitæ, & pro determinata anima ex intentione Summi Pontificis applicata, secundum ordinariam Dei legem certo, ac infallibiliter proficit eidem; ita, ut anima illa de Thesauro Ecclesiæ per modum Suffragii sibi applicata, juvet vel ad totalem remissionem peccata, & liberationem & purgatorio, si Indulgentia fuerit plenaria vel partialis, si haec erat partialis. Ita Rodericus Tam. 2. 29. reg. q. 97. art. 3. Gorbat. Tract. 4. Quintilia. n. 483. & seqq. Fullucus loc. cit. nn. 205. atque Maistrus diff. 24. Theol. Moral. num. 47. affers, hanc esse communiorē & probabiliorē sententiam.

45. Desumitur data responsio ex modo loquendi Summorum Pontificum, qui in Brevibus Altarium privilegiatorum concedere solet, ut quicunque Sacerdos, servatus servandis, ac diebus in Brevi specificatis, Missam Defunctorum pro anima cuiuscumque fidem Defunctorum, ad prefatum Altare celebribat, anima illa de theatro Ecclesiæ per modum Suffragii Indulgentiam consequtatur; ita Domini nostri Iesu Suffragianus meritis, Purgatoriis penititio liberatur. Ubi ponderat-

diam

dum ly pro Anima cuiuscumque, acly Anima ipsa &c. nam hujusmodi locutio promittit liberationem Anima determinatae & Purgatorio. Acceditatio, quia ex una parte, quilibet anima Purgatoriæ est capax Indulgentiarum; cum existat in statu gracie; itaque DEO conjuncta per charitatem: ex altera parte Dei non solet finire, ut preces Ecclesie sint irritae; similique Communio Sanctorum se extendit etiam ad Ecclesiam purgantem, sive Fideles in gratia sanctificante descendentes, atque existentes in Purgatorio.

46. Nec obstant rationes prioris sententiae. Ad primam sequendum negatur consequentia: etiam cum credibile sit, Deum non solum alla Ecclesiæ Suffragia, utputa Missæ Sacrificio, orationes, elemosina, & jejunia, sed etiam Indulgentias generaliter pro Defunctis applicatas, facilius admittere pro illis, qui in vita fuere studiosi Indulgentiarum, ac ferventes memores piarum Animarum; id tamen de Indulgentia pro hac determinata anima applicatis (secundum Legem Ordinariam) non videatur dicendum. Ad D. Augustinum potest respondere eodem modo: nisi dicere vels, Sanctum Doctorem ita locutum fuisse ad excludingendum valde malos, sive decadentes in statu peccati mortalis, qui dum viventer, ob statum suum peccatum non promeruerunt, ut Indulgentia, atque Suffragia Fidelium sibi post mortem proderent.

47. Ad ultimum dicitur, diversas Indulgentias pro una eademque anima merito applicari: tum quia non confitit, an Indulgentia pro tali defuncto hic & nunc ritu obtentia sit, & nulla ex conditionibus ad ius validitatem requisitis defuerit, v. g. iusta causa concedendi tales Indulgentias, celebratio numeri Misericordiarum pro valore Altaris privilegiat prescriptarum &c. Tum quia ignoratur, utrum non ob pecularem causam Deus voluerit respectu talis Animæ exceptionem quandam facere a lege sua ordinaria, ipsoque pronuncie, juxta inscrutabili judicia sua, negare fructuum Indulgentiarum sibi applicatarum. Tum tandem, quia allata nostra responsio est quidem probabiliter, atque communiter inter Theologos, sed non omnino certa; ac proinde merito pro iisdem Animabus reiterantur Suffragia, Missæ Sacrificio, atque Indulgentiae. Melius enim supererunt ista eis, quibus non obstant, quam eis deveniunt, quibus profant, ut loquitur D. Augustinus, relatus cit. e. Non solummem 13. qu. 7.

QUAESTIO II.

Varia Dubia circa Indulgentias breviter solvuntur.

SUMMARIUM.

48. Ad lucrandas Indulgentias, an sit necessaria Confessio?
49. Et quando?
50. Quid si quis habeat sola peccata venia?
- (b) Ut dictum Tract. 10. Dist. 3. n. 13.
51. Unica Confessio, & Communio, an sufficiat proprietas Indulgentia?
52. Quanto tempore possit procedera?
53. An eodem opere, v.g. oratione, possint obtiniri plures Indulgentias?
54. Sententia negativa probatur.
55. Sed limitatur.
56. An eadem Indulgentia possit sepius obrineri repetito opere.
57. Decretum Sac. Congregationis circa hoc.
58. Praxis Fidelium.
59. Omittunt levem partem operis iunctio, an iaceatur Indulgentiam?
60. Hac levitas quomodo mensuranda?
61. Non valens intrare Ecclesiam, an foris iaceatur Indulgentia?
62. Quid de Indulgentia concessa visitantibus quinque Altaria?
63. An, si aliqui Feso est annexa Indulgentia, translati Feso, etiam transferatur.
64. An Indulgentia Portinacula habeat aliud significare?
65. Quomodo ibidem intelligendi sint termini: toties quoties?
66. Quomodo Indulgentia effensa?

48. Quidatur I. Utrum ad lucrandas Indulgentias semper sit necessaria Confessio Sacramentalis?

Ref. I. Si in Concepcione Indulgentiarum non expresse prescribitur Confessio, certum est, eam non requiri actualiter: sufficere, ut Indulgentiam lucraturus existat in statu gracie, aut primitus contritionem perfectam de peccato mortali, & quod habuerit.

49. Ref. II. Quomodo Confessio in forma Indulgentiarum prescribitur, utputa si dicatur, premissa, aut facta Confessio, & lucraturus Indulgentiam habet peccatum mortale, non sufficit sola contritus, sed requiritur actualis Confessio ad ejus consecratio-

tionem. Ita tuis communis Thologorum; quia Confessio actualis censetur esse conditio necessaria requisita per breves indulgentiarum ad carum effectum, seu confectionem.

50. Rcp. III. Quando Confessio quidem in forma Indulgentiae prescribitur, tamen Indulgentiam lucratrurus nullum habet peccatum mortale, sed sola venialia, licet tuus & confiteus sit, facere Confessionem de solis venialibus: nihilominus facta probabilitate est, tunc non requiri Confessionem actualem, nisi in forma Indulgentiae expressae requiratur confessio etiam de solis venialibus. Ita Suarez dīs. 52. f. 3. n. 5. Herinex cit. dīs. 4. n. 80. & alii paucim. Ratio est: quia, etiam si Confessio requiratur, id intelligendum est, quando penitentis haberent conscientiam peccati mortalis: nam confessio peccatorum simpliciter prelata, intelligitur in SS. Canonibus de Confessione mortalium: prout in simili pater ex pracepto annua Confessionis, ad quam (b) nemo obligatur, nisi habeat remorsum peccati mortalis. Accedit, quod Confessio videot tantum exigit præsuppositio, seu tanquam certius medium acquirendi gratiam iustificationis: vel tanquam necessaria ad Communionem in habentibus peccatum mortale, que simul frequenter prescribitur.

51. II. An unica Confessio, & Communio sufficiat ac incurandas plures indulgentias codem die diversis Ecclesiis concessas? Rcp. Affirmative: eisque certa, & communis Doctorum sententia. Imo hoc idem dicendum erit, quamvis secunda Indulgentia non eadem die, sed sequenti dummodo quis perseveret in statu gratiae, ut recte limitat Eusebius *V. Indulgentiam na. 2.*) vel intra debitam distantiam occurrit. Lugo dīs. 27. de Penit. f. 6. num. 93. & alii. Quia Confessio, & Communio, non videtur exigere directe, sed solum præsuppositio, ad maiorem dispositionem subjecti ob finem intentionis, ut proxime dictum.

52. Porro, quantum se extendat ly vel intra debitam distantiam, non omnino conveniunt Doctores. Et quidem, ut taceant dies pauciores, Portel, in *Dubius Regulae. V. Indulgentia. 11. num. 5.* post Comitatum, & Bonagratia Habiens in *Summa Quaestiones Regularium. V. Indulgentia. num. 225.* post Balmeum extendit hos ad quatuor dies, dummodo quis de novo mortaliter non peccaverit. Deinde Gobat tract. 3. *Quina-*

ri. m. 181. ceter, non solum allatam doctrinam procedere, quando sequenti die occurrit altera Indulgentia, sed in super arbitratore, quod si quis primo die Augusti supercepit Sacramentum Confessionis, & Communionis possit die sexta eiusdem mensis ablique nova Confessione & Communione lucrari Indulgentiam, que omnibus confessis, & communicatis, illo die proponitur: eo quod hic vere possit dici esse confessus, & communicatus.

53. Queritur III. An eodem opere, v.g. una oratione, possit quis lucrari plures Indulgentias diversis viis concessas? Ut si quis eodem die plures Indulgentias diversis Granis benedictis concessas lucrari intenderet, quarum aliquam profecte, alias pro Defunctis applicare velit, an is tenetur ad hunc finem consuendendo opera praescripta, v.g. preces, iterare? Et quidem de Confessione, & Sacra Communione, jam patet ex proxime dictis: verum de aliis operibus ad Indulgentiarum confectionem praescriptis loquendo.

54. Rcp. Eodem opere non possunt diversitate Indulgentiae lucrari, nisi forsan illae essent per modum unius. Ita Lugo loc. cit. n. 90. & segg. post Suarez, & alios, Mafrius n. 65. Herinex n. 82. & alii. Ratio est: quia ad singulas illas Indulgentias requiri causa propria, & diversa: simulque oratio directe praescribitur pro singulis Indulgentiis, & consequente oportet eam reiterare.

55. Additur tamen, nisi forsitan illa concessa effect per modum unius: ut cum visitante Ecclesiam, talem conceduntur Indulgentia omnium Ecclesiastarum Urbis. Tunc enim per unicum actum, se una visitationem, possunt omnes Indulgentiae illae lucrari: prout satis indicat ipsam formularum talis concessions.

56. Queritur IV. An possit obtineri sicut eadem Indulgentia repetito opere injuncto: ut si visitantibus talem Ecclesiam concedatur Indulgentia, & quicunque ter visitet, an toties lucretur indulgentiae? Rcp. I. Si euimodi Indulgentia sit concessa in perpetuum, & opus injunctum repertatur difficitus diebus, toties acquiritur Indulgentia, quoties illud perolvitur. Ita certa, & communis: nam id fatus convincit formula dicta concessions.

57. Rcp. II. Quod si Indulgentia conceditur pro certo duxata die, & opus pium sepius intra eundem diem repertatur, non nisi semel Indulgentia plenaria eodem die

lucrari potest. Haec responso est quidem contra non paucos anteriores. Anteores (quorum sententia circa Indulgentias non plenarias nequam videtur rejesta) sed de facto indubitate tenenda, ob Decretum Sac. Congregationis circa Indulgentias editum, ac per Innocentium XI. die 7. Martii 1698. approbatum, & inviolate servari iustum, ubi §. fin. declaratur: *Semel duxata in die Plenaria Indulgentia in certis dies Ecclesiastibus visitantibus concessa, vel aliud opus peragendum, lucrari.* Ita sicut Dicendum.

58. Secus obstat prius praxis Fidelium, sicut intra eandem diem opus praescriptum, v.g. orationem, aut Ecclesiastis visitationem peragendum. Nam hoc fit ad certius & fecundius lucrandum Indulgentiam Plenariam: si enim quis prima vice opera praescripta defectuose peregriset: adeo ut Indulgentiam per ea non fuerit meritus, lucratur ipsam, si eadem opera iterum, & fine defectu, intra debitum tempus obeat. Gobat *Tract. 4. Quinarii.* n. 203. post Bonacinan.

59. Queritur V. An prætermittens levem partem operis injuncti, conetur Indulgentiae effectum: ut si ad coniquidam Indulgentiam sit injunctum Rosarium, vel jejunium, & quis vel de aliud modicum degeneret, vel e Rosario unum ac alterum Ave omittat? Rcp. Eti res haec non nihil sit dubia, eo quod Indulgentia solum, ac indivisibiliter concedatur pro toto opere, & adhuc tamen probabilis est, non impediari effectum Indulgentie ex omissione partis, que tum in le, tum respectu operis injuncti levius existit. Ita Mafrius loc. cit. num. 69. Gobat *ibidem. n. 190. & segg. Suarez, Bonacina, & alii.* Ratio definiatur ex illa generali regula: *Parum pro nobile reputatur. Similique, quia posita etiam levem partem omissione, adhuc opus injunctum simpliciter praefatur.*

60. Adhuc notanter, *quatum in se, sum respectu operis injuncti levius existit.* Nam eiunmodi pars non tantum absolute, sed etiam respectivo debet esse minima: unde non lucratur indulgentias, recitantibus tria, vel quinque Pater & Ave concessas, qui unum omittit: nam enim omisso, licet secundum sit levius, tamen respectu talis operis censetur esse notabilis. Quod si vero quis omittat partem nonabilem, illi neque totum fructum Indulgentie, neque partem ipsius consequitur. Lugo citar. *Bissexus Theol. Moral.*

dīs. 27. num. 88. Gobat num. 188. & 189. & alii.

61. Queritur VI. Utrum non valens intrare Ecclesiam, sive ob multitudinem hominum, sive quia eam claustram reperiit, possit lucrari Indulgentias, visitantibus talem Ecclesiam concessas, orando ante portas, vel in Cemeterio ipsis? Rcp. affirmative: nam taliter censetur moraliter Ecclesiam visitare, & in ipsa orare; simulque in favorabilibus, nomine Ecclesia etiam Cemeterium comprehendit.

62. Secus dicendum de Indulgentia concessa visitantibus quinque Altaria: licet enim existens, atque orans in Cemeterio, dicatur moraliter visitare Ecclesiam: non tam censetur moraliter visitare hoc vel illud Altare. Itaque ad visitanda Altaria oportet ingredi ipsam Ecclesiam, atque eadem vel motu locali devote invisiere, vel falcem in loco ac situ existere, unde felse convertendo ad quodlibet coram, & fine defecuti, intra debitum tempus obeat. Gobat *Tract. 4. Quinarii.* n. 203. post Bonacinan.

63. Queritur VII. Utrum, si aliqui Festo est annixa Indulgentia, traslati Feste etiam transferatur ipsa Indulgentia?

Ad hoc Dubium post recentem Decretum S. Congregationis responderet novissime Nostra Felix Potest. in Examine Confessionis part. 1. cap. 7. numer. 3739. Quando est Festum Forti, seu tale, in quo populus abstinet a ferribus, illudque præcise transferatur, quoad Chorum & rotaeum officium, tunc non transferri Indulgentias: secus vero esse dicendum, si Festum ille utriam transferatur quoad forum, modo talis translatio non hat voluntate, sed iuxta Rubricas & Ritum Ecclesie. Ratio definiatur ex mente Summi Pontificis, id est, teste S. Pio V. in Bulla 34. ad talia Festa Forti Indulgentiam concedentis, ut easdem sit ad unum, & devotionem populi. Populus autem non attendit amplius ad ipsum Officium, sed ad id, quod est publicum, nempe ad Feli solemnitas quoad Forum. Ex quo sit, quod translate Feste non solum quoad officium, sed etiam iuxta Rubricas quoad Forum, pariter transferatur Indulgentia, non vera transferatur Indulgentia, sed Festum Forti transferatur præcise quoad officium. Respondet II. Si Festum aliquod non est Festum Forti,

G 3
scu

seu tale, in quo debet abstineri a serviliis, tunc locum habet Decretum Sacre Congregationis Rit. editum 10. Junii 1690. Et quae talis Tenoris: *Translato falso, in cuius die conceditur indulgentia, non transferetur etiam indulgentia, nisi ex concessione speciali.* Dicitur notaveri, nisi ex Concessione speciali, quale indultuim ab Innocentio X. tunc La Croix obtinuit Societas IESU circa Fefum Sancti Francisci Xaverii, si incidat in Dominicam primam Adventus, ubi non solum Officium, sed pariter indulgentia transfertur in diem Luna proxime sequentem. Quod indultum novissime confirmavit Clemens XI. 24. Novembris 1702.

64. Quares VIII. An Indulgentia Portiunculae habeat aliquid speciale, prater communis alias indulgentias, & quidnam? Respondo, praterquam quod haec indulgentia originem trahit ab ipso Christo Domino, adhuc sequentia habet specialia. I. Loquendo de ipsa Ecclesia Portiuncula, seu Sancte Marie Angelorum prope Assumptionem, ibidem Fideles singulis diebus, si dicam Ecclesiam visitant, possunt lucratr Indulgentias Plenarias. Ita novissime, & clarissimus terminis concepsit Innocentius XII. in suo Brevi Redemptori & Domini Nobri &c. edito die 8. Augusti 1695. vide notitiam Patrem Felicem Potella part. 3. Exam. Confess. tom. 4. cap. 8. numer. 3707.

Secundo. In Ecclesia Sancte Marie Angelorum prope Assumptionem dicitur indulgentia in anno sancto non suspenderetur: ex Breve Innocentii X. 5. Juli 1690. Clementis X. 12. Novemb. 1674. & Innocentii XII. 21. Augusti 1699. vide dicta infra. Tertio. Extendendo gratias ad alias Ecclesias tonus Ordinis Seraphici per totum orbem diffusi, certum & extra illam est controversiam, quod in dictis Ecclesiis omnibus Christi Fidelibus sint a summis Pontificibus in Festo Portiunculae concessae indulgentiae plenariae, atque hoc in perpetuum. 2. Augusti a primis vespere utique ad occasum Solis. Quarto. Ad Fideles frequentantes co tempore dictas Ecclesias, toutes, quoties accedunt, lucentur indulgentias plenarias, prout eis communis permissio, testis P. Felicis Potella loc. cit. exam Romae non solum apud simplices, verum etiam apud viros doctos & Primates, exinde diem istum continuis visitacionibus inservientes, magna crat suo tempore con-

troversia, que exeo crevit, quia Innocentius XI. in Breve inferius allegando, & Roma die 7. Martii 1678. edito statuit, semel duontaxat in die plenaria indulgentiam in certos dies Ecclesiam visitantibus concessam lucriferi. Cum autem Summus Pontifex in citato loco videatur logi de Indulgentiis ordinariis; indulgentia autem Portiunculae sit extraordinaria, ut pote ortum habens a Christo Redemptore, & exinde semper a Summis Pontificibus specialibus favoribus condecorata, S. Gregorio Cardinali Concil. Trident. Interpretetur dicti 17. Iulii 1700. postmodum controversiam, ac respondi: *Servandam esse solitum, postquam consequenter FF. Minorum, utr antea, ita etiam deinceps licet populo persuaderi, caldem indulgentias iuris illio die toties, quoties. Quinto.* Indulgentia Portiunculae potest per modum suffragii applicari etiam Defunctis. Ita concessit Innocentius XI. in suo Brevi: *Alius Rel. record. &c. Edito die 22. Januarii 1687.* ut videndum apud P. Augustinum Martacum in suo officiali curia Regularis art. indulgentia n. 16.

65. Quares IX. Posito, Indulgentias Portiunculae lucrificare possentes, quoties, quonodo hi termini sint intelligendi? Respondes, meo quidem judicio esse singulis vicibus interplasdam aliquam moram: interca tamen pro confutatione. Fidelium ponvo verba formula P. Felicis Potella loc. cit. num. 3803. & seqq. ubi sic ait: *Plures tenent, esse intelligentiam, ut visitationes praecedent die sine, seu moraliter interrupta, seu continuate, quia favores sunt ampliandi. Alii docentes, visitationes debere esse moraliter interruptas, ut inter unam & aliam visitationem, aliquas medias opus & interpolatione. Afferant exemplum in knownas: si quis enim postquam I. incepit missus, statim, & per plures dies absque interpolatione ad resounding redire, tales visitationes plus separerent vias, aut florae, quam prudenter. Si, quid sentiam, sepe eripit, dico secundum modum plus separa prudenter humana; primam plus separari, ac simplicius. Seco tamen cum S. Job c. 10. Dat non eff. oculis carnes, nec sicut vides homo illum videre. Ita illi.*

66. Quares ultimo, quomodo Indulgentia semel concessa iterum cesset? Resp. In primis, si tales Indulgentiae fuerint ad certum tempus limitatae, vel sub certa conditione concessae, tempore silo elapsi, vel conditione deficiente, etiam celant indul-

gentia. Secundo, si Indulgentiae sunt certo loco affixæ, eo destruatur, pariter cessante. Quod, si talis locus v.g. Templum paulatim per partes destrueretur, & per partes item reducti, non celabuntur Indulgentiae. Tertio, in finiti casu videtur perdurae adhuc eadem moraliter Ecclesia, ob quam ratione juxta La Croix pariter non indiget nova consecratio. Tertio. Si indulgentia sint data certas res v. g. ad Roraria, Medallias &c. iis deprendit, vel moraliter destrutis, etiam deperditur Indulgentia v.g. si frangatur una pars transversa Crucis Terre sancte, illa Indulgentia cessat, cum ex hac fractione moraliter deserit forma Crucis. Et licet aliquis cum Godat, velint defensere, si talis res v.g. Crucis item redintegratur, manere Indulgentias, mihi tamen cum pluribus aliis videtur non manere easdem, quoniam postea semel fractura, iam non censetur amplius moraliter eodem numero Crucis, eti postea redintegrata, sicut destructa simil & semel Ecclesia, non censetur manere eadem, eti ex prioribus a potiori materialibus redintegratur. Quarto denum cessant indulgentiae per expressum concedentes, vel ejusdem Successoris revocationem.

QUAESTIO VI.

Qua Indulgentia per Paulum V. revocata, ac de novo Regularibus concessa fuerint?

SUMMARIUM.

67. *Paulus V. revocavit Indulgentias Regularibus concessas.*

68. *Ei quas generavit.*

69. *Cordularia circa non revocatas.*

70. *Indulgentia indubitate, ac per Paulum V. de novo concessa Regularibus. I.II.III.*

71. *IV. V. VI.*

72. *VII. (c) Supra 57. citatum.*

73. *VIII. IX. X.*

74. *XI. XII. XIII.*

67. A Diverendum, quod Paulus V. per Speciem Bullam, que incipit, *Romanus Pontifex, die 23. Maii 1606. editam* (religio in Bullario Romano, tom. 3. ac inter eius Constitutiones ordine 21.) ob varia dubia, in certitudinem & communionem carum, omnis & singulas Indulgentias qui-

buscunq; Ordinariis, & Institutis Regularibus huiusmodi, etiam mendicantibus, & quibuslibet personis Regularibus concessas, perpetuo revocavit; atque ipsarum loco novas concesserit. Quia vero usum nulli postmodum audebant auctor, priores Indulgentias esse de novo renovatas, Alexander VII. ad illum errorum submovendum, inter alias Propositiones etiam sequentem, ordine 37. damnavit: *Indulgentias concessa Regularibus, & revocata a Paulo V. hodie sunt revuldata.* His praesuppositis, sit

68. CONCL. I. Generatim loquendo, per Bullam Pauli V. revocata sunt illæ folia Indulgentiae, que directe ac principali concessae fuerint ipsi Religious, ac Monialibus. Ita Gobat, loc. cit. numer. 546. Bonagratia Habeniensis in *Summula Questionum Regularium vers. indulgentias numer. 221.* &c. alii. Siquidem Paulus V. ibidem asserit, a se revocari *Indulgentias quibuscumque Ordinibus, & Institutis, & personis Regularibus concessas:* que verba, cum sunt correcta Jurium antiquorum, sunt stricte intelligenda, videlicet de illis foliis, que ipsi Ordinibus, & personis Religious concessae fuerint: ut v.g. quoties FF. Minorum celebrant, vel communiant, Indulgentiam plenariam consequantur, si id fecerint in die Dominicæ, aut Petri Domini, vel B. MARIE Virginis, aut quoties Religious dicent Päulum Miserere, & huiusmodi.

69. Colligitur proinde, quod per dictam Bullam non sunt revocatae Indulgentiae, que promiscue concedebant Religious & Secularibus. Neque illæ, que concessæ sunt universi Christi Fidelibus, visitantibus in certis festivitatibus Ecclesias Regularium: cum hi non debeat esse deterioris conditionis, quam alii Fideles. Neque et, que concessæ fuerint Secularibus, ursupata parentibus, cognatis, in iunctu Religiousorum: aut ipsi Religious, pro Animabus Purgatoriæ, ac huiusmodi: nam tales non fuerint directe concessi ipsi Regularibus.

70. CONCL. II. Indulgentia indubitate, ac per Paulum V. de novo concessæ omnibus personis Regularibus quorumvis Ordinum, sunt sequentes. I. Habitum Regularium a legitima Superioribus causa profundi in sojournientibus, & vere penitentibus, confessis, ac Sacra Communione refectis, Indulgentia plenaria. II. Professionem (ut supra) emitentibus,

Gg 2 in-

Indulgentia Plenaria. III. Cuilibet Religiose intra Claustra sui Monasterii viventi, qui in Feste principali sui Ordinis confessus, & Sacra Communione refectus fuerit, aut Missam celebrans pro Christianorum Principium concordia, hanc sum extirpatione, Romani Pontificis salute, ac Sancte Matris Ecclesie exaltatione, pias ad DEUM preces effuderit, Indulgencia Plenaria.

74. IV. In cuiuslibet vero mortis articulo, si pariter vere poenitentes & confessus, & Sacra Communione refectus, vel si id facere nequeritur, scilicet contritus, nomen IESU ore, si potuerit, sin autem, corde devote invocaverit, Indulgencia Plenaria. V. Qui primam Missam canonice promotus, & confessus celebrabit, vel confessus & communiciatus eidem Missae interfuerit, aut ipso die Missam similiter celebrabit, Indulgencia Plenaria. VI. Spiritualia Exercitia per decem dies facientibus, Indulgencia Plenaria. Ubi tamen scientiam, quod novissime Alexander VII. in Bulla, Cum sicut (se habetur tom. 5. Bulliarum Romanarum. Confit. 68. dicti Pont.) bimodis Indulgencias Plenarias concederit FF. Minoribus, qui per octiduum vacaverint Exercitia spiritualibus.

75. VII. Religiosi intra Claustra viventes, qui suam Ecclesiam devote visitavissent, & ut prefuerint, oraverint, confessuissent eisdem Indulgencias, quas visitantes Ecclesias Urbis, & extra eam diebus Stationum consequenter, in omnibus diebus perinde ac si ipsa Urbis Ecclesias personaliter visitarent. Circa hoc autem notandum est Decretum Sacra Congregationis (c) que Indulgencias Stationum Urbis, que a Romanis Pontificibus singulari gratiam beneficio et communicantia sunt, vel communicabuntur interdum aliquibus locis Ordinibus, aut personis, dicitur tantum Statuum in Missali Romano deinceps suffragari posse declarat. Ita Decretum.

76. Omnibus Religiosis intra Claustra viventibus, qui quinque Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam ante Altare eorum Ecclesie dixerint, in quolibet die quinque annos, & totidem Quadragesimas. IX. Eisdem Indulgencias luorantur existentes extra Claustra de licentia suorum Superiorum tanquam Prædicatores & Lectores, si diætes prætes ante quotidie Altare dixerint. X. Religiosi, qui per mentem integrum singulis diebus spatio

mediae horæ orationem mentale secundæ, ac confessi, & Sacra Communione ultima Dominica mensis relecti fuerint, luorantur sexaginta annos, & totidem Quadragesimas.

74. XI. Qui vero contrito corde & penitentes eorum culpas & peccata, ac imperfections in Capituloculis culparum accusabunt, & spiritualiter communicabunt, & exercitium virtutum facient, tres annos, & totidem Quadragesimas. XII. Missiones ad Terras Indheliūm acceptantibus, &c. Indulgencia Plenaria. XIII. Orationibus quadragesimæ Horarum per Superioris Ordinum indicis in Visitacionibus Generalibus, qui spatio durarum horarum interfuerint, &c. Indulgencia Plenaria. Patet hec omnia ex citata Bulla Pauli V. unde defuncta sunt.

Q U A E S T I O N E VII.

Quæ Indulgencie ab Innocentio XI. declarata sunt apocrypha?

S U M M A R I U M.

75. De Indulgencie ab Innocent. XI. declaratis tanquam apocryphis.

75. D E L A T A sivepius furead Sacram Congregationis Indulgencias, sacrilegum Reliquia prepositam, Indulgencia quadam confessi, & omnino falsa, per diversas Orbis Christiani partes circumferuntur; Aliæ vero examinanda, que adhibito studio invente sunt, vel Apocryphe, vel a Romanis Pontificibus revocate, vel nulla, quod datum eis tempore praeterisset: quorum quidem plurimæ, cum non facile cognitionem habent Christi fideles, harum rerum minus peritos nullum, qui spe Indulgencie, remissionisque peccatorum suorum consequendæ frustrantur. Quam ob rem eadem Sacra Congregatio vehementer cupiens huic malo magis in dies serpenti occurrens, antimarum profectu, & Indulgendarum dignitati consulens, plures illarum singulare diligentia colligi, & in indicem referuerat.

Tales imprimitur sunt illæ, uti afferunt, conceperat a Joanne II. & Sixto IV. recitationibus orationem Charitatis IESU Christi Domini nostri: Precor te pessime Domine &c. ab Urbano II. Ecclesie S. MARIE:

termitatis Sanctorum Sebastiani, & Rochi, & Roma. Societatis S. Bernardi ad Columnam Trajanæ. Tales denum alia Crucifixorum S. Eustorgii Mediolani, Arimini, & Bononie.

Eius generis sunt & ille concessæ, ut ajunt, Capella Rofarii in Ecclesia S. Antonii de Revigo, seu Rodigii, vel Ecclesia Sanctissime Trinitatis Bergomi, aut S. Petri Montis Todoni die Festa Inventionis Sanctissima Crucis, vel gemitibus funiculis S. Francisci de Paula, vel celebrantibus Missas S. Augustini, aut alias quinque in honorem quinque Festivitatum B. V. vel recitationibus Officium S. Francisci Romanae, aut Antiph. o Pafis magna &c. in memoriam Pafonis IESU, aut Rofarium S. Anne (quod Congregatio Sac. Rituum non probat) aut orationem, que impresa cum Imagine Sanctæ Anne circumserit solet: Ave gratia plena &c. (que oratio prohibetur) aut Officium Conceptionis B. V. Immaculatae, quod afferunt a Paulo V. probatum fuisse, aut Orationem: Deus, qui nobis in Sinda Syndone &c. (excipitur Indulgencia centum dierum Anno 1671. concessa precibus Duciis Sabaudia ad annos 25. cunctæ in illius ditione degentibus) aut aliam: Ave filia Dei &c. post Communione recitandam, vel aliquo conspicuo signo venerantibus Sanctissimum Eucharistia Sacramenta nomina. Indulgencias sursum octoginta millium annorum veteri de tabula exscripta, quam in Basilica Lateranensis afferuntur, affirmant, pro dicente Orationem illam vere piam: Deus, qui pro redemptione mundi, &c. Tunque impresa fuerint Papæ Anno 1670. sub hoc titulo, Sommario dell' Indulgencia concessa dalla Santità di Nostro Signor Papa Leone Decimo all' Immagine della Concezione della Gloriola Vergine Maria, vel Pifauri sub nomine Beatae Joanne Anno 1608. evulgitæ, vel Barlette, seu Basuli a recitantis quidam non fama malas Orationes lucrandæ, vel Parma a viuentibus per Quadragesimæ dies Ecclesiæ Tertiæ Ordinis Sancti Francisci, vel Pistorii, & Vastalla a recitationibus orationem: Ave Sanctissima Maria Mater Dei, Regina Cœli, &c. & aliae in peculiari impresto libro descripta, quibus fidei dicunt devotis Seraphicos, & Benefactores.

His numerandæ sunt quæ crucibus Caravancisibus tribute dicuntur, vel Coronæ

ne, sive stellario Conceptionis Virginis Immaculatae, quod ex duodecim globulis precarius confitit, vel granis, crucibus, & Coronis Aloyfia ab Ascensione Hispanie Monialis Ordinis Sandri Clarae, vel mensura Altitudinis IESU Christi Domini nostri, vel Imagini, aut mentitur vulneris lateri eius inficti, vel oratione, ut ajunt, in epuletro Domini nostri reperit, & Indulgenter, ut ajunt, innixa revelatione factae Sancte Brigittae, Mechtilde, & Elizabeth, vel Beate Joanne de Crue, & concessis, ut afferunt, granis, que aliquod ex tribus granis teterigent extantibus penes Romanum Pontificem, Hispaniarum Regem, & Ministerum Generalem Fratrum Minorum observantes. S. Francisci.

Omnes vero, & singulas jam dictas Indulgencias Sacr. Congregatio partim esse confititas, & plene falsa declarat, partim Apocryphas, vel exalio capite nullas, que nemini suffragari possint, eaeque in funerium nullo in loco ut veras publicari, & iurandas Christi fidelibus proponit: olique, & libros, ubi se proponuntur, su afferantur, omnino praecepit aboleri, nisi predictae Indulgencies fuerint diligenter expuncta; nec idem tamen vult, alias, quas hoc Decretum non continet, pro veris, & legitimis taciteque probatis haberi.

Ac demum omnes Indulgencias concessas ante Decretum Clementis VIII. latum die 9. Januarii 1597. Coronis, Rosariis, seu Calculis, Crucibus & Imaginibus facris, vel ante Breve Pauli V. quod incipit: Romanus Pontificis &c. editum 23. Maii. Anno 1606, peritos Regularibus quacunque Religionum & Ordinum, etiam Mendicantium, vel ante Constitutionem 115. Clementis VIII. cujus initium: quacunque &c. & 68. Pauli V. incipientem: Quia laboriter &c. habitas per aggreagationem, vel aliam communicationem ab Archi-Confraternitate illa, Ordine, Congregatione, Societe etiam IESU, Capitulo, vel certe quocunque, vel ab eorum Officialibus, Superioribus, aliisque personis, vel persona, etiam carum, vel ejus mentio specialis, & individua facienda est, nisi fuerit deinde Romani Pontificis Autoritas innovata, aut confirmata, nullius etiam roboris & momenti pariter declarat.

Porro Summaria Indulgenciarum pro Congregacionibus Doctrinae Christianae, confraternitatibus Sanctissime Trinitatis, &

Redemptionis captivorum, nominis Dei, Rosarii, B. Mariae de Mercede, & Redemptionis captivorum, Beatae Mariae de Monte Carmelo, Cinchurae Sancti Augustini, & Sancte Monice, nisi ab eadem Congregacione recognita, non permittuntur.

Indulgenter vero stationum urbis, que a Romanis Pontificibus singulari quodam beneficio vel communicata sunt, vel communicebantur interdum aliquibus locis, ordinibus, aut personis, diebus tantum stationum in Mihi Romano descriptis, suffragari possunt: semel autem duxit auct in die plebaniam Indulgenter in certos dies Eceleham visitantibus concessam, vel aliud pium opus peragentibus, luciferti.

De quibus relatione facta per Secretarium ad Sanctissimum, cuncta luctuosa sua probavit, & inviolate servari justit. Datum Rome, die 7. Martii, 1678.

Aloysius Cardinalis Homodeus.

Loco t. Sigilli.

Michael Angelus Riccius Sefer.

Q U A R T O VIII.

Quoniam Indulgenter post novam reformationem soleant de facta ordinante concedi Romanis Ecclesiis, vel Altaribus, & quomodo practice pertinet? Ubi etiam de notabilioribus quibusdam Clausulis, que nonnullis Brevibus apponi solent.

S U M M A R I U M .

- 76 De Indulgencie, que de facto solent ordinari ad instantiam concedi Ecclesiis. Item qua Altaribus privilegiatis?
- 77-78 Quomodo intelligenda sit Clausula: Dummmodo alta similis &c.
- 79 De clausula: Dummmodo septem Milles &c.
- 80 An non debet Altare privilegiatum cum minori numero Missarum?
- 81 Quo tempore incipiat Concessio Altaris privilegiatis, aut alterius Indulgencie?
- 82 Quomodo practice pertendit pro Ecclesia aliqua Indulgenter?
- 83 Qualiter pertendit pro Altari privilegiato quod omnes Defensari?
- 84 Quomodo pro Confraternitate?
- 85 Quomodo pro Altari privilegiato aliquas Confraternitatis.

86 An

86 An pro expeditione Brevium indulgentiarum aliquid debet expendi?

76. E Ti Summi Pontifices alii soleant Concessiones indulgentiarum ampliare, alii vero, ne ipsa multitudine contemptum, vel negligientiam pariat, refringere, sicut ob variationem circumstantiarum nequeas adduci uniformis quodam concessionem indulgentiarum pro perpetuis temporibus obseruant: juvat tamen pro aliqua latente directione in medium astere, qualiter soleat post novam indulgentiarum reformationem ordinarie (& nisi summis Pontificis aliquem speciale faciat gratiam) modernis sanctissimus Clemens XI. feliciter regnans concedere Indulgencies, prout hanc ipsam informationem Roma novissime accipimus a nostro Procuratore Generali Curiae Romanae.

§. II.

I Ndulgenter Novena Nativitatis Domini Nostri IESU Christi concedatur pro Ecclesiis ut supra qualificatis, tantummodo per Septennium.

Indulgenter Virorum sextarum Mensis Martii, vel Quadragesima pro Ecclesiis, ut supra qualificatis, tantummodo ad Sexagenium.

Indulgenter plenaria ad Septennium in Ecclesiis facultibus, cum suis solitis refribitibus proiculari, vel in uno anni die sexagesima aliisque Sanctorum, in Martyrologio Romano descriptis, vel una Dominica in anno, vel pro Dedicacione earumdem Ecclesiistarum.

§. III.

In Ecclesiis Regularibus Virorum, & Monialium.

F O R M U L A N O V A .

Qualiter de facto concedantur Indulgencies pro Ecclesiis, aut Altaribus privilegiatis, si Roma petantur.

§. I.

77. I Ndulgenter quadriginta horarum in Ecclesiis Cathedralibus, Collegiatis, Parochialibus, Conventibus, Regularibus, virorum tantum, & Confraternitatum, fidelium tantum in anno, & ad Septennium: in Italia consuetudinem, ultra montes interpolatarum nullis tempore. In aliis Ecclesiis, ut supra non qualificatis, ac signanter in Ecclesiis Monialium, & Confraternitorum non concedantur.

Nota 1. Quod per Conservatoria foeminarum intelligentia certa Loca a feminis electa, ut ibidem Deo serviant &c.

Nota 2. Non esse mirandum, quod hic, & alibi exclaudant Ecclesia Monialium, quoniam ipsis prater Indulgencies sui Ordinis conceduntur speciales inferius. Quinimo in Bavaria vidi etiam in nonnullis Monasteriis Monialium instituti comprehensionem quadriginta horarum; ubi tamen, ut desuper Romae imperante Indulgencies per gratiam extraordinariam, indigent Patrono speciali.

§. IV.

In omnibus Ecclesiis, exceptis Monialium, & Conservatoriorum.

I Ndulgenter septem Altarum duodecim vi- cibus in anno, ad Septennium. Litania B. M. V. ferial in hebdomada ad Septennium.

§. V.

In omnibus Metropolitanis, & Cathedralibus.

D Ua plenaria in anno cum solitis refribitibus ad Septennium.

G 4

§. VI.

S. VI.

Pro Monialibus inter claustra.

Pater Indulgencias Ordinis &c.
Indulgencia plenaria quatuor anni Pe-
tis, per Moniales eligendis, & ab Ordinario
approbadis, ad septennium.

Litanie B. M. V. simili in hebdomada ad
septennium.

Septem Altaria duodecim viciis in anno ad
infar septem Altarium Basilica S. Petri de
Urbe ad septennium.

Septem Ecclesia de Urbe tte in anno ad se-
ptennium.

Scala sancta ad infar &c. ad septennium.

Novena Nativitatis Domini Nostrri Iesu Christi
ad septennium.

Indulgencia plenaria in articulo mortis pro
Monialibus nunc viventibus.

S. VII.

Extra Claustra.

Pro titulari tantum.

Et in Ecclesiis sub titulo B. M. V. pro
una ex septem Fiduciariis eiusdem B. M. V.
cum Claustra: dummodo prater ex, qua sunt
Ordinis &c.

Taceo hic, quod Ecclesie Monialium
sepius ex speciali gratia soleant incorporari
Lateranensi, vel alteri Ecclesiis, ex qua
pariter ad se, quin etiam sepe pro aliis
praeferunt confanguineos acquirere possunt
magnas indulgentias.

S. VIII.

Pro Hospitali.

Indulgencia plenaria in articulo mortis pro
viventibus in Hospitali, ad septennium.

S. IX.

Pro Missionibus.

Indulgencia plenaria ad instantiam Archi-
episcoporum, & Episcoporum. Ad se-
pennium.

S. X.

In Regno Polonie.

Una plenaria, & alia septem annorum,
ac totidem Quadragesimarum cum solis
refrigeriis in Parochialis & Collegiatis Ec-
clesiis, ad Decennium.

S. XI.

Altaria privilegiata in genere.

In omnibus Ecclesiis conceditur Altare pri-
ilegiatum (exceptio tamen Monialium,
nisi sive Parochiali), simili in hebdomade cum
estava mortuorum, seu Commemorationis
omnium Fidelium, & cum numero septem
Missarum. Bis autem in hebdomade cum
numero quatuordecim Missarum, ad septen-
nium.

Nota denso, quod, et si Moniales hie
excludantur, nihilominus in sequenti num-
ero earum Ecclesia saltem quoad se
& confanguineos Altari privilegiato con-
decorentur. Itaque.

S. XII.

Pro Monialibus.

Altare privilegiatum simili in hebdomade
sive numero Missarum pro anima cuiuscun-
que Monialis, etiamque Confanguineorum,
& affinitum primi, ac secundi gradus, ne non
Monasterii Beneficiorum. Ad septennium.

Ex quo patet, quod Privilegium Mo-
nialium ex parte si maius praecedenti,
cum non restringatur ad numerum Mi-
ssarum: partim vero minus: quia limita-
tur ad certas personas, ut ad Moniales,
& certos Confanguineos, & Beneficiorum
tantum.

Quod si Monialium Ecclesia sint simili Pa-
rochia, conceditur Altare privilegiatum, ut
iam pro anima cuiuscunque Christi Fidei
simili in hebdomade, cum numero septem Mi-
ssarum. Ad septennium.

S. XIII.

Pro qualibet Confraternitate.

Altare privilegiatum simili in hebdomade
sive numero Missarum: sive tantum pro
animis.

Quest. VIII. Quanam Indulgencia post novam, &c. 473

animabit Confratrum & sororum. Ad Septen-
nium.

Ex quo patet, quod si in aliqua Eccle-
sia Parochiali, vel alia sint tantum duo, ad
summum tres Sacerdotes, & nequeant ob
deficitum numeri Missarum obtinere
Roma Altare privilegiatum absolutum pro
omnibus Christi Fidelibus, consulfut sit,
ut ibi institutus Confraternitatem, vel in-
corporant aliqui Archi-Confraternitati,
ex quo fultem obtinere poterunt Altare pri-
ilegiatum pro fratribus & sororibus absque
eo, quod requiratur aliquis certus numerus
Missarum.

S. XIV.

Pro Hopitali.

Altare privilegiatum pro morientibus in
Hospitali sine numero Missarum. Ad
septennium.

S. XV.

In Polonia.

Altare privilegiatum simili in hebdomade
cum numero trium Missarum, & bis in
hebdomade cum numero trium Missarum. Ad
septennium.

Quares I. Quomodo circa Altaria
privilegiata intelligenda sit illa clausula:
Dummodo in ea septem Missa quotidie celebrentur.
Respondet ex P. Gobat Matthensis in
suo opere Curiae Regularis, V. Indulg. n. 28, sententia esse, dummodo solemne celebra-
ri; adeo ut concilium non deficit, si ali-
quando casu & fortuito contingat non tot
celebrari, praesertim quia dictio quotidie non
videtur summi grammaticaliter, sed moraliter.
Ex quo etiam Gobat apud citatum Au-
thorem putat propter ea Indulgenciam non
correre, si quandoque aliqua iusta causa vel
necessitate, aut infirmitate, vel ob holium
incursum uno die, vel etiam mense non
celebrentur septem Missae, dummodo tamen
alios regulariter sic soleant celebrari.

Quares II. An pro impetrando Al-
tari privilegiato non posse obtinere refri-
ctorum numerus Missarum? Resip. Preter Al-
taria Confraternitatum (de quibus jam ante-
dicta) etiam quadam alia posse obtinere Privile-
gium, si supplicetur, saltem cum minori
numero, nemirum quinque Missarum: qui-
nino, quotiescumque aliqua specialis adlef-
set circumstantia, v. g. si Ecclesia sit unde-
quaque ab Haereticis circundata, vel si ob
viciniam aliarum Ecclesiarum carceriam
tot essent onera Missarum, ut piis Fide-
lium desideris & intentionis alias satisficeri
nequa-

requirit &c. refringetur numerus etiam ad quatuor Missas. Ita modernus stylus Curie.

81. Quares IV. Quando in Bulla Confessionis habebut dari gratiam ad Septimum, v.g. quo tempore hoc Septimum incipiatur? Relponcio, valde multis Autorebus antecedenter defendit hoc septimum incipere non a die gratiae Romae confesse, sed a die publicat omnis, & approbationis ab Episcopo, cum Papa videatur velle concedere Septimum utile, quod utile utique non incipit ante approbationem & publicationem Episcopi. Hoc tamen non obstante hostie obseruantur etiam Decretum Sac. Congregationis Indulgentiarum novissime editum sequentis tenoris:

Dicendum dabo in Sac. Congreg. Indulgentias & sacra Reliquias preposita: Ad asteinus ferias, que in Brevis Indulgentiarum apollon, prefatis ad Septimum tantum salutari, Septemini initium a die publicationis Brevis Indulgentiarum sic. Eadem S. Congregatio die 18. Maii 1711. declaravit, non a die publicationis, sed a die data Brevis Septemni tempus incipere. Et facta relatione SS. Domini Nostro per me infra scriptam certarum die 20. eiusdem Mensis, Sanctissima sua Congregationis sententiam approbavit.

L. M. Card. Gabriellius Praef.

Raphael Colmas de Hieronymi Secretarii.

Roma. Typis Camere Apostolicae 1711.

82. Quaritur V. Quomodo prædictæ petatur Indulgentia pro Ecclesia aliqua? Respondio loquendo de Ecclesia debet I. exempli patricium, seu utrum Ecclesia. II. Num ea fit scatularium, vel Regularium & qualiorum. III. Dioecesis, ac Locus, in quo illa Ecclesia existit. IV. Demum dies, pro quo Indulgentiæ desiderantur, v.g. taliter influunt supplicare:

Humilium petetur Indulgentia Plenaria ad Septimum pro Ecclesia Parochiali (sicut Regulari, declarat etiam Ordinem) & Dom Petri (supposito a mirum, quo hic sit dies Patrocinii) Cruxit N. Diaconis N. ne proprio feso ss. Apostolorum Petri, & Pauli. Si alium de eis eligas pro Indulgentiæ, eundem specie conformiter instructione superius datur.

83. Quares VI. Qualiter prædictæ peten-

dum sit pro omnibus Christi Fidelibus Altare privilegiatum? Respondo: Modus petendi Altare privilegiatum est ferme idem cum praecedenti, v.g. loquendo de priori Ecclesia Parochiali supposito, quod in aliquo ejusdem Altare petatur Privilegium, Supplicio si intrai potest:

Petitur humilium Altare privilegiatum ad Septimum pro Ecclesia Parochiali S. Petri Cruxis N. Diaconis N. sique in ea sit Altare summo (si aliud eligitur, specificetur) pro qualibet Fer. VI. vel pro feria una septima ab Ordinario Loci specificata. Quod, si desideraret restrictione numeri Missarum, deberet pariter id exprimi.

84. Quares VII. Quomodo, si in aliqua Ecclesia desideraret Confraternitas de novo erigenda, similis ereditæ prædictæ petenda sit una cum Indulgentiæ? Ante resolutionem nota: Quod aliquid sit petere erectionem Confraternitatis, & aliud aggregari alicui Archi-Confraternitati. Aggregare enim competit Archi-Confraternitatis; non autem Confraternitatis; & hinc, si petatur initiatione Confraternitatis in aliqua Ecclesia, debet supplicari in Curia Romana; quod si autem petatur Ecclesia aliqua aggregari alicui Archi-Confraternitati, v.g. Iacri Rosarii, vel Chorde S.P. Francisci &c. tales tam aggreagationem ex specialibus Priviliegis, & cum conditionibus in Bulla Clementis VIII, *Quemnique a Sede sub die 24. Dec. 1604. editam prescriptis etiam possunt concede Generalis Ordinum*. Hoc notato.

85. Quares ultimo. An pro Brevis Indulgentiarum supra memorias debet expendi certa taxa pecuniaria? Resp. si excipias institutionem Confraternitatis de novo in aliqua Ecclesia, omnia reliqua expediuntur gratis pro Deo & scriptori, excepto quod agenti præter honos (si aliquod gratis videtur, ad quod tamen non obligari, & attendi, n*on in hoc ignarus sive Curia ab aliquo decipiaris*) Ratione Agentis &c. utrūcunq; aliquæ memorialis viagenti Bajoci; cum memorialis autem quinquaginta Bajoci dentur, qui quinquaginta Bajoci nostra moneta conciuntur circiter unum florinum. Vide de hoc la Croix loc. & Dixi notanter: *Sic exceptione institutionem Confraternitatis &c. Nam quoad hanc est certa Taxa novem circiter florinorum.*

tur Altare privilegiatum pro Confratribus, sororibus aliquius Confraternitatis? Ante Relponcio. Nota ex dictis, quod tale privilegiatum Altare detur, absque eo, quod certus numerus Missarum requiratur; & hinc (inquit La Croix lib. 4. Theol. Moral. part. 3. num. 931.) sufficeret etiæ hebdomadarium unica tantum Missa dicatur, dummodo celebretur illa die, qua determinatur Privilégium. H. N.

Respondo: Altare Privilegiatum pro Confratribus, & sororibus eodem ferme modo petitur, ac pro omnibus fideliis Defunctis, excepto, quod in petitione hujus Brevis exprimi quoque debet Titulus Confraternitatis, v.g. taliter.

Petitur humilium Altare privilegiatum pro Ecclesia Parochiali S. Petri Cruxis N. Diaconis N. & in eo sit Altari Confraternitatis N. pro feria N. (hic specificetur dies, vel si determinatus non petatur, ponatur sic) pro una Feria cuiusvis septimana ad arbitrium Confraternitatis cligende de contentu Ordinariorum.

86. Quares ultimo. An pro Brevis Indulgentiarum supra memorias debet expendi certa taxa pecuniaria? Resp. si excipias institutionem Confraternitatis de novo in aliqua Ecclesia, omnia reliqua expediuntur gratis pro Deo & scriptori, excepto quod agenti præter honos (si aliquod gratis videtur, ad quod tamen non obligari, & attendi, n*on in hoc ignarus sive Curia ab aliquo decipiaris*) Ratione Agentis &c. utrūcunq; aliquæ memorialis viagenti Bajoci; cum memorialis autem quinquaginta Bajoci dentur, qui quinquaginta Bajoci nostra moneta conciuntur circiter unum florinum. Vide de hoc la Croix loc. & Dixi notanter: *Sic exceptione institutionem Confraternitatis &c. Nam quoad hanc est certa Taxa novem circiter florinorum.*

Q U A S T I O N E I X .

De Jubileo, & variis ipsum concernientibus.

S U M M A R I U M .

87. *Annum Jubileum in Legi veteri, quis, & unde sic dicit?*

88. *Annum Jubileum in Ecclesia Catholica, quando celebratur.*

Vocabatur etiam Annum Sanctum.

87. Pro meliori sequentium intelligentia est prænotandum, quod olim in Legi veteri seu Moysica, Hebraeorum populus clangentibus tubis excitabatur ad recolendum annum quinquagesimum ingressus Filiorum Israhel in Terram promissionis, qui & Jubileum dicebatur, a voce Hebreæ *Jobæ*, quæ buccinam significabat, ut vult Lyranus in cap. 25. Levitic. quanvis alia alias Jubilei derivations ponant, ut videre est apud Navarrum Tom. 3. de Commentariis de Jubileo & Indulgentiis, notab. 1. Et quidem in hoc anno quinquagesimo, qui Hebreæ erat